

Tedi taurí

>> Cartell de la cursa de braus celebrada l'1 d'agost de 1993 a Girona.

Text > **MIQUEL AGUIRRE**

Fotos > **LLUÍS SERRAT**

Un dels únics detalls que puc recordar de la dictadura és l'existència d'un sol canal de televisió. Voleu una millor metàfora —catòdica, això sí— per expressar que només hi havia una opció, una única veritat, un únic destí? Jo era petit i vivia en una casa molt gran i molt antiga. Sovint quan arribava de l'escola només em rebien aquelles parets esquerpes. La televisió de l'únic canal era, en aquells instants, també l'única veu que em feia companyia. El seu so aconseguia trencar el silenci mortuori d'aquella casa senyorial. Llavors em posava a berenar, a fer quatre deures i a jugar. De fons, la televisió em reconfortava. En aquells temps quasi sempre feien programes infantils. Hi havia alguna tarda que emetien toros. Llavors jo i els

meus jocs, jo i el foc a terra, jo i el meu gat que jeia a la cadira de balca, llavors tots quèiem abatuts pel més absolut dels sopors.

Des d'aquells dies petits he connectat els toros amb el tedi. Amb un programa televisiu llarg, inacabable, de gestos i missatges incomprensibles. Des del fons de tot aquell món llunyà ressonava una veu, molt engolada, que narrava l'espectacle. Si hagués tingut un altre canal, el més segur és que no hauria dubtat ni un instant a canviar-ne. Però era l'avorriment o el silenci. Era la veu engolada o la buidor de la casa. I la buidor de la casa em feia més aviat por. En aquestes circumstàncies, era millor optar pel tedi. Per seguir de fons aquell programa llarg i confiar que acabaria en algun instant d'una tarda que no volia acabar-se.

>> *Un moment de la cursa.*

>> *Un torero resant abans de sortir a l'arena.*

Veig les imatges que Lluís Serrat va aconseguir de la plaça de toros de Girona i torno a la sensació de tedi. De tarda inacabable. De món que no puc entendre de cap de les maneres. I el tedi torna amb força amb la foto que retrata la banda de música, cares pansides, ulls fatigats, com si toquessin després de dinar en un bar de menús. Fins i tot el torero que tria l'espasa per a l'estocada sembla un turista a la recerca d'un abans de tornar al grup de l'agència de viatges.

Veig la quadrilla del torero amagada rere la fusta protectora i em fan pensar, pobrics, en els empleats del Tren de la Bruixa. Tot té un aire de fira arrossegada, d'espectacle una mica de tercera. És clar que l'agonia del toro és l'únic que commou enmig d'aquestes imatges soporíferes. Els ulls i la boca del toro expressen el mal que li han infligit. La immi-

nència de la fi. Però a l'altre costat de la bèstia hi ha un membre de la quadrilla que fa cara d'alleujat; imagina la truita de patates que es menjarà de camí cap a casa seva.

Al punt d'arribar al final, queda el folklore d'aquesta colla guiant el carro que arrossega el toro abatut. Quatre dels sis tipus duen barretina. Hi ha senyeres clavades al carro. Folklore de broc gros. I per acabar de rematar la feina, sorgeix l'estampa de l'escorxador. Un tipus llença una galleda d'aigua al toro, rígid i sec. Un home gras, al fons de l'escena, s'ho mira tot amb una cara d'avorriments sideral. La cara d'aquell home gras és el reflex de la meua cara de vailet mirant els toros de la tele. Un reflex que ve del fons del temps. I que projecta un avorriments que també té alguna cosa de nàusea.

>> Toreros preparant-se en presència de dos policies.

>> Una banda de música actuant durant la cursa.

>> Un torero agafant l'espa.

>> Un torero i un banderiller protegint-se del toro rere la barrera.

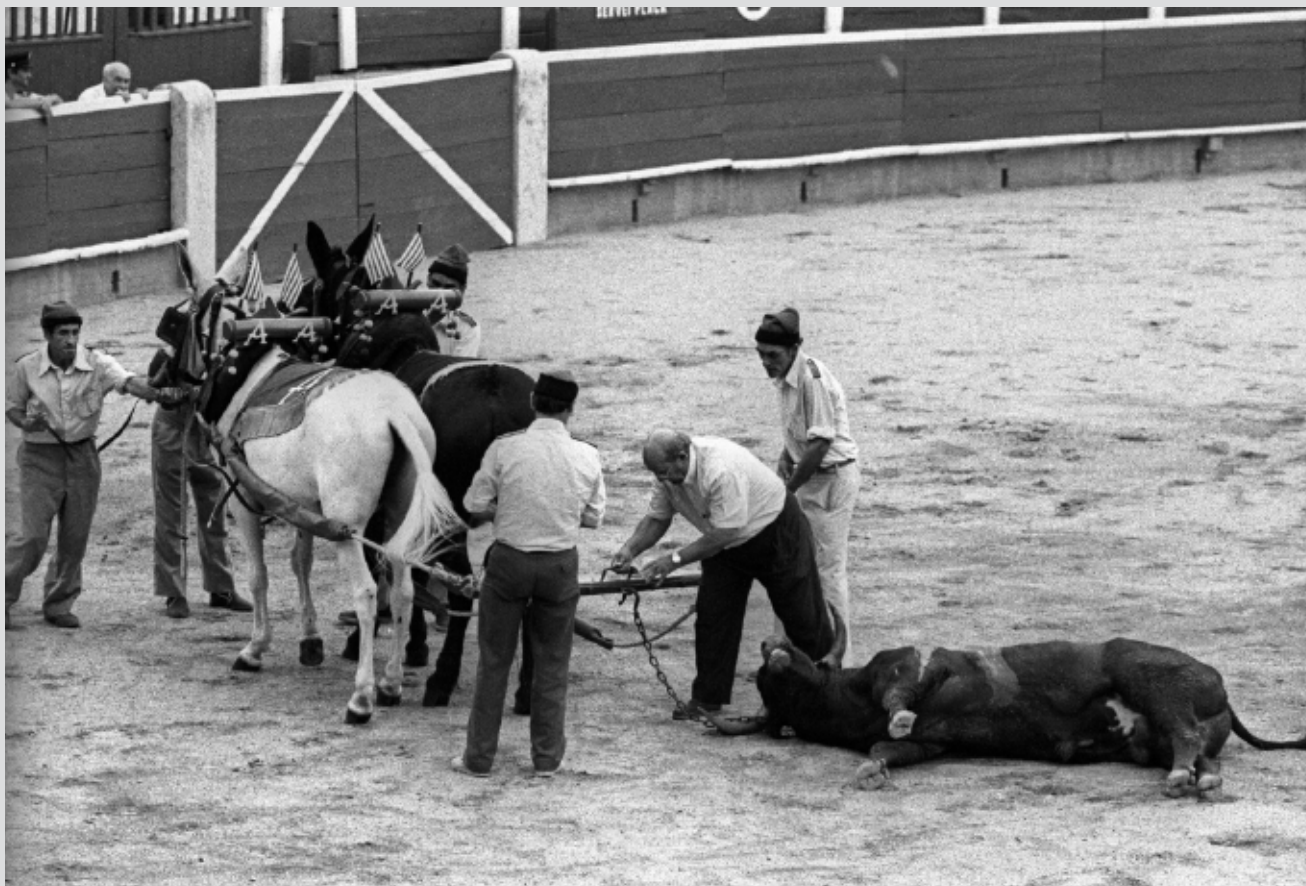
>> Un picador en acció.

>> El torero just abans de clavar l'espasa al toro.

>> El toro, rematat amb un punyal.

>> Preparatius per arrossegar el toro, ja mort, fora de la plaça.

>> Un operari llançant un cubell d'aigua sobre el toro mort.